

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – II. ÉVFOLYAM – 27. SZÁM, 2009. JÚL. 5.

Kedves Testvéreim!

A mai Igében nem szokványos társaságban találkozunk Jézussal. Egy farizeus, név szerint Simon hívja meg vacsorára magához. A legtöbbször az evangéliumok arról írnak, hogy Jézus bűnösökkel és vámszedőkkel, az akkori társadalmi

lényegétől azonban távol maradnak. A látszat a lényeg, az a nagyon fontos – hogy mit takar, az másodlagos. Ez a ruházatukban is megmutatkozott, hiszen még az is eltért a többi emberétől. Ezért volt tehát önmagában nagy dolog, hogy ez a farizeus meghívja Jézust a házába, hogy egyék vele.

Egy farizeus arra kérte őt (Jézust), hogy egyék vele. Be is ment a farizeus házába, és asztalhoz telepedett. Egy bűnös asszony pedig, aki abban a városban élt, megtudta, hogy asztalhoz telepedett a farizeus házában, kenetet hozott egy alabástromtartóban. Megállt mögötte (mármint Jézus mögött) a lábánál sírva, és könnyeivel kezdte öntözni a lábát, és hajával törölte meg; csókolgatta a lábát, és megkente kenettel. Amikor pedig látta ezt az a farizeus, aki meghívta őt, ezt mondta magában: „Ha ő volna ama próféta, tudná ki ez, és tudná, hogy ez az asszony, aki hozzáér: bűnös.” Ekkor megszólalt Jézus, és ezt mondta neki: „Simon, van valami mondanivalóm neked.” Ő pedig így szólt: „Mester, mondd!” Erre ezt mondta Jézus: „Egy hitelezőnek volt két adósa: az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel. Mivel nem volt miből megadniuk, mind a kettőnek elengedte. Közülük vajon melyikük szereti őt jobban?” Simon így válaszolt: „Úgy gondolom, hogy az, akinek többet engedett el.” Ő pedig ezt mondta neki: „Helyesen ítéltél” - és az asszony felé fordulva beszélt tovább Simonhoz: „Látod ezt az asszonyt? Bejöttem a házába: vizet lábamra nem adott, ő pedig könnyeivel öntözte lábamat, és hajával törölte meg. Te nem csókoltál meg, ő pedig mióta bejöttem, nem szűnt meg csókolni a lábamat. Te nem kentél meg olajjal a fejemet, ő pedig kenettel kente meg a lábamat. Ezért mondom neked: neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett. Akinek pedig kevés bocsáttatott meg, kevésbé szeret.” Az asszonynak pedig ezt mondta: „Megbocsáttattak a te bűneid.” Az asztalnál ülők erre kezdték kérdezzetni egymás között: „Kicsoda ez, aki a bűnöket is megbocsátja?” Ő pedig így szólt az asszonyhoz: „A te hited megtartott téged, menj el békességgel!”

Lk 7,36-50

előírásoknak nem megfelelő személyekkel ült asztalhoz, egyedül Lukács tudósít arról, hogy Jézust farizeusok is többször meghívták. Ez a tény elég megdöbbentő, hiszen tudjuk, hogy Jézus az írástudókat és a farizeusokat keményen bírálta, sőt támadta amiatt, hogy csupán a külsőségeket tartják meg, az Ige

Jézus ekkor már ismert volt. Ismerték a tanítását, és tudták róla azt is – Simon is tudta –, hogy az írástudókat és a farizeusokat támadta leginkább. Mi vihette mégis ezt a Simon nevű farizeust arra, hogy elhívja Jézust vendégségbe? Általában az emberek akkor hívnak meg valakit, ha nagyon szeretik, ha közel áll

hozzájuk az illető, vagy ha akarnak tőle valamit, amit fehér asztal mellett esetleg könnyebb elmondani az illetőnek. Ebből a történetből az derül ki, hogy Simon azért hívja meg magához Jézust, hogy ezzel a saját maga tekintélyét növelje: Lesz mivel dicsekedni. A híres rabbi eljött a házamba. Noha támadta a farizeusokat, de mégis ott étkezett velem! Simon farizeus tehát ennek fényében nem akar ki, mivel meg merte azt is tenni, hogy a farizeusok és írástudók ellenséget elhívja magához egy barátságos étkezésre. Jól jöhet ez még bizonyos helyzetben. A megtudott dolgok talán még egyszer hasznosak lesznek! Ki tudja, mit hoz az élet? Mindig a megfelelő oldalt kell támogatni.

Milyen volt a vacsora, mit adott, mit nyújtott Simon Jézusnak? Semmi különös. Meghívja, asztalhoz ülnek, de valójában – azon kívül, hogy meghívta – semmit nem ad Jézusnak. Valószínűleg nem ültek néman vacsora közben, de a lát szempontjából fontos beszélgetés nem hangozhatott el, hiszen arról az evangéliumok beszámoltak volna, ahogyan pl. Jézus és Nikodémus beszélgetéséről (Jn 3,1-21). Hatalmas lehetőséget szalaszt el ezzel Simon. Nem tesz fel Jézusnak semmilyen lényeges kérdést. Pedig Isten embereként érdekelhette volna őt az igazság és igazságtalanság, az élet és halál, az üdvösség, a kárhózat kérdése, a házasság, a gyermekáldás kérdése, a vallási előírások megtartása, vagy kérdezhetne volna Jézust a tisztasági törvényekről. Átlagos dolgokat biztosan szóba hozott, de semmi lényeges kérdés nem merül fel. Jézus közvetlen

közelében teljesen érintetlen marad Simon.

Még egy fontos dolgot mond el a mai Ige Simon vendéglátásáról, mégpedig azt, hogy roppant tartózkodóan és kritikusan fogadja Jézust. Még a kötelező tiszteletadást sem adja meg Neki. Pedig az járt mindenkinek, nemcsak egy rabbinak, hanem minden vándornak. Mindenkinek, aki betért vendégségbe vagy étkezésre valahova, meg kellett mosni egy szolgának, vagy ha az nem volt, akkor a tulajdonosnak a vendég lábát. Így nemcsak lemosta róla a hosszú útporát, hanem egy kicsit fel is frissítette a vendéget. Ha tisztelte a vendéget a házigazda, megcsókolta a homlokát vagy a szakállát úgy, hogy a többiek is lássák. Ha pedig nagyon-nagyon kedves vendég jött, akkor egy csepp illatos olajat is kent vagy csöppentett a hajára. Ebből itt semmi nem történt meg. Még annyira sem becsüli Simon Jézust, amennyire egy egyszerű, útszéli vándort kellett volna a törvények szerint. Nem furcsa? Simon, a törvény őre megszegi a törvényt. Nem tölti be az előírásokat: nincs lábmosás, nincs kedves köszöntés, nincs olajjal megkenés. Viselkedésével azt jelzi, hogy még csak rabbinak sem ismeri el igazán. A Messiást, a világ Urát pedig végképp nem látja Jézusban! Ez a vacsorameghívás csupán arra szolgál, hogy a helyzet alakulásától függően el tudja mondani a városban: Valóban meghívtam Jézust vacsorára a házamba. Csak ki akartam puhatolni, hogy hogyan gondolkodik.

Jézus pedig nem reklamál. Ő mindenkit elfogad olyannak, amilyen. Ő nem köve-

tel senkitől tiszteletet vagy szeretetet – azt követelni úgysem lehet. Vagy fakad a szívből, vagy nem érdemes mutatni. Elmegy Simonhoz is szeretettel. Nem tart tőle, mint ellenségtől. Semmiféle tartózkodás, félelem, előítélet vagy megvetés nincs Jézusban. Egy asztalnál ülnek Jézus és Simon, de egy világ választja el őket. Nem enged magába Simon semmit abból, amit Jézus mond. Nem ad Neki igazat. Annyira meg van győződve a maga igazáról, hogy ez mint egy fal, elválasztja Jézustól. Csak hallgatja Őt, de nem hallja meg. Sok mindent tud Róla, a vacsora alatt is sokat tud meg Róla, de nem ismeri Őt. Sokan ma is a szívünk mélyén vágyakoznak Jézus után, de félnek is attól, hogy belép az életükbe. Várják, de nem fogadják. Vajon nem vagyunk-e ezzel mi is így? Komoly kérdés az, hogy mi mit akarunk Jézustól? Mire kell nekünk Ő? Mire akarjuk felhasználni Őt? Milyen gondolkodás, erkölcsiség, életvitel mellé akarjuk mi odaállítani Őt az életünkben? Amikor egy-egy szükségünkbe behívjuk Őt imádság által, akkor ezt miért tesszük? Kell tőle valami: imameghallgatás, ajándék, az, amit nagyon szeretnénk, hogy adja meg, vagy Ő maga kell nekünk? Taktika-e a Vele való beszélgetésünk, vagy egy belső meggyőződés, élő kapcsolat?

Simon a vacsora alatt Jézus közvetlen közelében a lényeges dolgokról mélyen hallgat. Csak akkor szólal meg, amikor belép a bűnös asszony, odamegy Jézus-hoz, elkezd zokogni és ráönti a lábára a drága kenetet. Akkor is csak belül. Azt mondja magában: „*Ha ő volna ama próféta, tudná, ki ez, és tudná, hogy ez*

az asszony, aki hozzáér: bűnös.” (39b) Nem hívta erre a vendégségre ezt a parázna asszonyt, akit egyes források Magdolnának neveznek, senki. Meglepetés lehetett, hogy megjelent ott, ahol a nők szerepe csupán a felszolgálás volt. Miután ellátták a vendéget, menniük kellett, hiszen nem lehettek ott a férfiak beszélgetésénél. Magdolna hallott Jézusról. Figyelte, merre megy, mit csinál, hogyan tanít, mit mond, kinél van? Meglátta a bűnét, és komolyan vette azt, amit hallott, hogy Jézus másnak is mondta már: megbocsáttattak a te vétkeid. Meggyűlölte a saját isentelen, parázna életét, és elhitte belül a szívében, hogyha van valaki, aki őt meg tudja tisztítani. És ha van valaki, akinél bocsánatot kaphat, az Jézus egyedül.

Egyszer csak ott terem a vacsorán, és megteszi mindazt, amit Simon elmulasztott: víz helyett könnyeivel mossa meg Jézus lábát, rongy helyett a hajával törli meg, Jézus homloka vagy szakála helyett a lábát csókolja, és haja helyett a lábát keneti meg egy egész atabastrom edénynyi olajjal. Jézus tisztaságában lelepleződik az ő egész szennyes élete. Végre kiadhatta magából mindazt, ami ott feszült benne, s amivel kapcsolatban soha, senki nem tudott rajta segíteni. Vitte egész bűnös életét ahhoz, Akiről hitte, hogy van hatalma bünt megbocsátani. És azt is hitte, hogy Jézus nem fogja eltaszítani. Nem fogja elküldeni, nem fogja kinevetni, hanem nagy irgalommal és nagy szeretettel megbocsát neki. Megbánja a sok bűnét, és megalázza magát Jézus előtt. Akkoriban ha egy zsidó asszony kibontotta a haját, és azzal törölte

valaki lábát, az a legmélyebb megalázkodás jele volt. Mária Magdolna dönt, leteszi az egész életét Jézus lábához. Megszűnik számára a világ. Csak Jézus van. Az a Jézus, aki újra embert csinált belőle. Aki elrontott életének gyökeréhez nyúlt, a bűneihez. Aki életet, vagyis bocsánatot adott neki. Kiemelte őt onnan, ahova süllyedt, és új kezdést tett lehetővé a számára. Mindene az Övé. Kiönti a szívét Jézus előtt, és válaszol elfogadó szeretetére: amit tud adni, azt mind odaadja a Mesternek. Elviszi a legdrágább kincsét is Neki. Akkoriban igyekezett minden felnőtt kereső ember összetakarékoskodni a majdani temetésére szükséges illatos balzsamot, amit aztán leforrasztott üvegcsőben őrzött, mint drága kincset. Ez volt az akkori szegény emberek egyetlen vagyona, kincse. Ezt a legdrágább kincsét viszi Mária Magdolna Jézusnak. Jézus ezzel a mondattal bocsátja útra őt: „*A te hited megtartott téged, menj el békességgel.*” (50. v.) Mit tudunk, hogyan alakult ez után a vacsora után Mária Magdolna élete? Találkozunk vele Jézus keresztyje alatt, tehát földi útja végéig kísérte Megváltóját. És ő az, aki elsőnek találkozott a feltámadott Úrral. Miután a könnyei felszáradnak és nem akadályozza tovább látását a bánat, ujjongva fedezi fel, hogy aki az üres sírnál beszél vele, az a feltámadott Mester (Jn 20,11-18). Azt is tudjuk róla, hogy az első gyülekezet megbecsült tagja volt. És vajon mi lett Simon farizeussal? Megértette Jézust? Megértette, hogy neki is ugyanarra a bűnbocsánatra van szüksége, mint a bűnös asszonynak? Megértette, hogy neki is új emberré kell

lennie? Vajon élt Jézus felkínált szeretetével? Erről nem szól sem Lukács, sem a keresztény hagyomány. Nyitva marad a kérdés. Talán azért, hogy jelezze: mind egyikünk személyes döntése és felelőssége, hogy mennyire engedjük közel magunkhoz Jézust, mennyire élünk felkínált szeretetével, amely ma is, ebből az Igéből is feltárult nekünk. Jézus ma is bemegy azokhoz, akik hívják Őt. És az emberen múlik, hogy mennyit ad Neki oda magából. Az emberen múlik, hogy semmitmondó dolgokat visz-e Elé, vagy kitarja Előtte az egész életét, és átadja a vezetést benne Jézusnak. Az emberen múlik, hogy akar-e élni azzal a lehetőséggel, amit Isten a számunkra Jézusban kínál. Ezt kiérdemelni nem lehet, csak elfogadni. A 20. század nagy teológusa, Dietrich Bonhoeffer mondja: „*Az Emberré lett az Isten világ iránt való szeretetének megindokolhatatlan titka. Isten szereti az embert, Isten szereti a világot. Nem egy ideális embert, hanem az embert, úgy, ahogyan van. Nem egy ideális világot, hanem a valóságos világot. Az, ami számunkra megvetésre méltó a maga istenellenességében, amitől mi fájdalommal és ellenséges érzülettel visszahúzódunk, az az Isten számára az ő megindokolhatatlan szeretetének az alapja...*” Ez a bűnbocsátó, mindent elfedező, az életet új alapra helyező szeretet az, amit mi is kérhetünk, ami Krisztusban a miénk is lehet. Hiszen Ő azért jött a világra, hogy „*megkeresse és megtartsa az elveszettet.*” (Lk 19,10)

Ámen.

(Elhangzott 2009. június 28-án)

LELKÉSZBÚCSÚZTATÓ

Nem egész két éven belül másodszor búcsúztat lelkészt a Prágai Református Missziós Gyülekezet. Bodnár Noémi segédlelkészt az elmúlt vasárnap, július 28-án búcsúztatta a gyülekezet.

ThMgr. Tóbiás Attila (jelenleg a Bostoni gyülekezetben, az Egyesült Államokban szolgál) 2007. szeptemberében búcsúzott a gyülekezettől. **Noémi családi okokra hivatkozva ez év februárjában kérte Kassára történő áthelyezését a SZRKE Zsinati Tanácsától.**

Noémi teológaként kezdte Prágai szolgálatát – Ft. Erdélyi Géza Rimaszomban soron kívül bocsátotta ki 2007 őszén. A gyülekezet alakuló énekkara nagy örömmel fogadta vezetőjeként, és az ő vezetésével tarthatta meg 2008. április 8-án a kórus (amely időközben fölvette a Mille Do(re)mi nevet) prágai magyarság számára szervezett első koncertjét.

2007. őszétől a gyülekezet számos kisebb-nagyobb pozitív változáson ment át. Ezekben **nagy segítség volt Noémi széles ismeretségi köre**, amely tovább bővült a prágában magukat képviseltető egyházak képviselőivel. **A gyülekezet két év alatt Prágában ismert, a szlovákiai református gyülekezetek köztelékének viszonylatában pedig jóval ismertebb lett.** Ebben közrejátszott a gyülekezet hetilapjának, az ÜZENET-nek 2008-as tavaszi megjelenése.

Reméljük hagyományá válik az, hogy **gyülekezetünk képviselteti magát a Tahi Egyházzenei Héten**, amelyen a

kórus és a gyülekezet kilenc tagja képviselte a Prágai magyar reformátusságot. Bár segédlelkésze távoztával **a gyülekezetnek egyelőre nincs új lelkésze, a nyári időszakban kéthetenkénti gyakorisággal Churáček Alena vállalta fel a szolgálatokat** – a köztes heteken a prédikációkat más-más ismerős lelkésztől fogja kérni a gyülekezet, és azokat felolvassa. **A Mille Do(re)mi kórus vezetését július hónaptól Simon Szabó Kriszta vállalta fel.**

A gyülekezet és az ÜZENET szerkesztősége ezúton is köszönetet mond Bodnár Noéminek Prágai szolgálatáért, és kíván áldást kassai szolgálatára. Remélhetőleg idővel a Prágai gyülekezet lelkészkérdése is megoldódik és nem marad sokáig vezető nélkül ez a kis gyülekezet. Adja Isten, hogy így legyen!

– Paulus –

Noémi búcsúztatása

– *folytatás* –

Ahogy beértünk Debrecenbe, emlékeztem, hogy keresnünk kel a 60. utcát és ott valamilyen kollégiumot, vagy próbatermet. Az időpont adott volt, ma is pontosan emlékszem: „18.30”. De elég időnk volt még, akkor is, ha nem volt város térképünk. Minek az, hisz a Kántust Debrecenben biztos mindenki ismeri, és ha nem is mindenki, akkor majdnem mindenki. Tehát irány a városközpont! „Ha valakit megkérdeznénk a központban, onnan bármelyik irányban közel van” – gondoltuk.

Az első meglepetés akkor ért bennünket, amikor megkérdeztük egy hölgytől, és ő visszakérdezett, hogy a „Hatvani, vagy a Hatvan utcát keressük”. Nem javított a helyzeten az sem, hogy aztán megnéztem a cetlit, amin fel voltak írva az adatok. Sajnos számot írtam...

Ki gondolta volna, hogy egy városban két „60-as” utca lehet?! De nem estünk pánikba. Rengeteg időnk volt és volt egy másik kapaszkodónk: a Kántus próbaterme. Ez ígéretesnek tűnt, mert a hölgy mondta, hogy a Hatvani utca mellett van az egyetemi város. Így a Hatvani utca nyert.

Könyvedén megtaláltuk (így utólag visszaemlékezve). Leparkoltunk.

„Előttünk a zeneiskola, tehát biztosan jó helyen jártunk.” Meg is lepődtünk, milyen könnyen ment. És mivel rengeteg időnk volt, elmentünk keresni valamilyen éttermet. Meg is kérdeztük, hol lehet jót enni, és nem is olyan messzire, megtaláltuk a helyet és ettünk – elvárásaink szerint, nagyon jót. Ilyen a magyar konyha!

Ezután rohantunk az általunk gondolt helyre. Időre beértünk. Láttunk is diákokat hangszerekkel. Optimizmussal kérdeztünk meg valakit, hol is próbál pontosan a Kántus. De kérdésünkre sajnos a portás sem tudott válaszolni. De kedves volt – megszólított pár diákot, kérdezett, nyomozott. Ők sem tudták. Na ekkor hívtuk a tanárukat...

Innentől kezdve már könnyű volt. Igaz, késéssel érkezünk meg a HATVAN utcára, de utólag mit lehet tenni? Csak tanulni belőle... Így is sikerült átismételni az énekeket és találkozni rég nem látott ismerőseinkel. A próba után mutatták be

*Vendéglátónknál, Szakács Györgynél,
a Református kistemplom lelkészénél*

szállásadónkat, Gyurit, aki református lelkészként szolgál a város egyik templomában.

Kórusunk többi tagja már úton volt Prágából, de ők később érkeztek. Együtt vártuk őket egy „vendéglátóipari egységben”. Már elég későre járhatott, amikor Gyurival elindultunk szálláshelyünk felé. Közben megnéztük a templomot és utána felvitt bennünket egy magas toronyba, ahonnan megszemlélhettük Debrecen egész szépségét, gazdagságát.

Ahogy megérkeztünk a parókiára, még hosszasan beszélgettünk, csak ezután mentünk aludni. Régi történelmi épület a városközpontban, nem messze a még régebbi templomtól. Olyan érzésem volt, mintha valahol a Vatikánban aludtunk volna.

Debrecen? Nagyon szép és barátságos város. Nagy élmény volt másnap az éneklés is, de erről Ildi már részletelesen beszámolt, ezért nem részletezem. Bár, volt még egy kicsit kínos sztorink. Pénteken reggel, az ünnepségek napján nem tudtunk kijutni a parókiáról. Valaki bezárta a kaput. Szegény Gyurinak volt emiatt egy kellemetlen telefonja a tanár úrral, aki az „Kántus tag” volt, aki felvette a telefont. Sajnos épp a Kántus-próba közben... Szegény Gyuri! Pedig igazából nem is ő tehetett róla.

Indulásunk napjaul szombatot tüztük ki. Miután egy újabb találkozás reményében elbúcsúztunk Debreceni barátainktól (nem írom le névszerint, ki mindenkitől, mert hosszú lenne a névsor), Hortobágyon pedig a másik prágai autó utasaitól, Tornalja felé vettük az irányt.

*„A palacba zárt Kálvin”
Ezen az flaskón Janinak
akadt meg a szeme...*

Nyugodtan, a tájban gyönyörködve érkezünk Ároktőre, az egyik tiszai komphoz. A felszállásra nem is kellett sokat várunk. Még mindig a tájban gyönyörködtünk, amikor jött a jegyszedő és mi észrevettük, hogy nincs mivel fizetnünk – kifogytunk a Forintból. De a kompos szerencsére jószívű ember volt és alaposan végigmérve bennünket (érdekes látvány lehettünk) elengedte tartozásunkat.

Folytattuk utunkat és most már inkább meg sem álltunk Tornaljáig. Ott Jani kiszállt, elfogyasztottunk egy finom kis kávé, és én folytattam utamat Nagyidára. Egy éjszakát otthon, szüleimmel töltve, vasárnap délután indultam vissza Prágába. Tornalján fölvettem sofőrömet, és ezt az utat már úgy tettük meg, mint más földi halandók. Késő jelre értünk Prágába.

– Frenky –

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól (a nyári időszakban) a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban. Istentisztelet alatti **gyermekmegőrzés/vasárnapi iskola** az 1. emeleti klubhelyiségben. A gyerekeket az istentiszteleti alkalom előtt egy nappal be kell jelenteni a 723/960913-as telefonszámon.

Bibliáóra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól (a nyári időszakban).

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológia (Černá 9, Prága 1) kápolnájában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen. (korus@refnet.cz)

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

– A nyári időszakban is **minden héten lesz istentiszteleti alkalom**, fogadta el két héttel ezelőtti gyűlésén gyülekezetünk presbitériuma.

A szolgálatokat **a nyári időszakban kéthetente Churáček Alena** (jelenlegi nevén Šindelářová) vállalta el – **a köztes heteken a prédikációkat más-más ismerős lelkésztől fogja kérni a gyülekezet, és azokat felolvassa.**

FIGYELEM! FONTOS! ISTENTISZTELETEK A TEMPLOMBAN!

A gyülekezeti terem épületében történő **felvonócsere miatt július hónapban az istentiszteleti alkalmak a szokásos kezdettel, de a templomban lesznek megtartva.** Kérjük közölje ezt a hírt a júliusi istentiszteleti alkalmakra készülő ismerőseivel.

PROGRAMAJÁNLÓ

A PMKK pincegalériájában július 17-ig tekinthetők meg Grünfelder Judit, Gáspár György, Szilágyi Csilla és Tomáš Hlavička üvegművei.

WITZ*

Az istentisztelet végén a református lelkész őszintén szól gyülekezetéhez:

– Kedves híveim! Van egy jó és egy rossz hírem! ...a jó hír az, hogy van elég pénzünk arra, hogy felújítsuk templomunkat! (*Mély lélegzetet vesz.*) ...a rossz hír az, hogy ez a pénz egyelőre még a ti zsebetekben van.

**A viccnek nincs köze a gyülekezeti terem épületében található felvonó felújításához.*

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Maď. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP